

üht su: täit wina wõlnud, monne aia pär-
rast kaht, wimaks kolm ja nelli, ja weel
ennam. Nenda sai temmast aega üdda wi-
mati keige surem ioma-koer. Temma õp-
tajal, kes tedda tundis, olli halle meel tem-
ma naese, ja laste pärrast. Se püdis ted-
da igal wiisil parrandada, ja nomis ted-
da soaeadaste, et temma nisuggust kurja ja
autuma ammeti pididi mabha jätma. Üks
kord kutsus kirriko herra tedda ennese ju-
re, ja palus tedda sõbra wiisil, et temma
wõttaks ennast parrandada ja et ta isseens-
nost omma naest ja ommad lapsed jomisse
lääbi õnnetusse ja wõetsusse sisse ei sataks.
Kule Zuhhan ütles temma: „minna ei üt-
„le middagi sest, kui janna monnikord su-
„tõit wina wõttad, kui ta udduse ja külma
„ilmaga wõ lias käid. Ügga kui sa igga
„päwal wina jood, siis teeb se sulle kahjo.
„Wiin on kibbe ja lange: teeb werd pale-
la-

„surwaks, ja oiab tedda wägga kangeste
„ihho-sees jooksmä, ja sest tullewad mit-
„meisugused haigusjed inu ueste peäle.
„Sinna olled isse mulle õõlnud, et sa närp
„sõma olled, kui sa liaste olled jonud Sin-
„no südda wallotob ja põksub saggedaste,
„luukmed wärriew d, sinno pea on nõ-
„droks ja uimaseks sanud, ja mitmeisugu-
„sed haigusjed on sulle jomisse läbbi tul-
„nud. Minna ütlen sulle se laeste, et sa
„mitte ennam nenda moistlik mees ei olle,
„sest aiaast sadik, kui sa hakkasid wina jo-
„ma. Ma kardan wägga et sa wimaks
„hulluks läbbäd, kui sa liga jomist mabha
„ei jätta. Et sinno asjad keif urja läbbä-
„wad, sedda se nääd jo isse. Zunkur ja
„kubjas on ikka sinno kae a peäl. Keif kül-
„la rahwas hürwitab ja laitab sind ja keif
„lapsed jookswad sinno järrele ja sõimawad
„sind joma koeraks. Mõtle ügga taggasi
mon-